

ningsspørgsmål i forhold til internationale konventioner, hvor kriminaliseringspligten ikke nødvendigvis er fuldstændig sammenfaldende med enkelte, gældende danske straffebestemmelser, og den vil indebære, at det også fremover ofte vil være påkrævet at indhente Folketingets samtykke i henhold til grundlovens § 19 i forbindelse med vedtagelse af EU-rammeafgørelser på det strafferetlige område.

Omvendt vil det efter Justitsministeriets opfattelse være for vidtgående en nykriminalisering på nuværende tidspunkt – uden mere tilbundsående overvejelser f.eks. i Straffelovrådet – at indføre et generelt strafansvar for juridiske personer for alle overtrædelser af straffeloven, uanset om de er begået forsætligt eller uagtsomt (i det omfang uagtsomhed er særskilt kriminaliseret i den pågældende straffelovsbestemmelse), og uanset om overtrædelserne er begået for at skaffe den juridiske person vinding eller ej. Justitsministeriet finder det rigtigst ikke på nuværende tidspunkt at foreslå mere vidtgående ændringer af strafansvaret for juridiske personer end påkrævet for at kunne opfylde de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig og i fremtiden – navnlig i EU-sammenhæng – må forventes at påtage sig på området.

Da den foreslåede bestemmelse alene finder anvendelse på forsætlige overtrædelser af straffeloven, forudsættes det i lighed med den gældende bestemmelse i § 306, at strafansvar alene kommer på tale i tilfælde, hvor en eller flere enkeltpersoner inden for virksomheden bevisligt har overtrådt den pågældende straffelovsbestemmelse med forsæt, herunder til at skaffe den juridiske person vinding.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

3. Overførelse af domfældte

3.1. Første tillægsprotokol til den europæiske konvention om overførelse af domfældte

Formålet med den 1. tillægsprotokol af 18. december 1997 er at åbne mulighed for at overføre straffuldbyrdelsen fra et land til et andet, selv om den dømte persons samtykke hertil ikke foreligger. Det har bl.a. betydning i tilfælde, hvor den dømte har unddraget sig straffuldbyrdelsen i domslandet ved at flygte til det land, hvor den pågældende er statsborger. Er der ifølge det sidstnævnte lands lovgivning forbud mod at udlevere egne statsborgere til straffuldbyrdelse i et andet land, kan den dømte person således ved at tage ophold i sit hjemland udvirke, at den idømte straf ikke kan fuldbyrdes.

Protokollen er trådt i kraft den 1. juni 2000 mellem de lande, der indtil da havde ratificeret protokollen.

Tillægsprotokollen er optaget som bilag 2 til lovforslaget.

Artikel 1 regulerer *forholdet mellem protokollen og konventionen*. Heri fastsættes det bl.a., at konventionens bestemmelser gælder i det omfang, de er forenelige med protokollens bestemmelser.

Artikel 2 fastsætter bestemmelser om overførelse af straffuldbyrdelsen i tilfælde, hvor den dømte person unddrager sig fuldbyrdelsen af en idømt retsfølge ved at flygte fra domslandet. Med en »retsfølge« forstås enhver straf eller anden foranstaltning, som er fastsat af en domstol, og som indebærer frihedsberøvelse i begrænset eller ubegrænset tid, pålagt på grund af en strafbar handling.

Det fastsættes herom i *stk. 1*, at domslandet kan anmode den stat, hvor den dømte er statsborger, om at overtage straffuldbyrdelsen, hvis den dømte forsøger at unddrage sig fuldbyrdelse eller fortsat fuldbyrdelse af en i domslandet idømt straf mv. ved at flygte til sit hjemland (fuldbyrdelseslandet).

Efter *stk. 2* kan fuldbyrdelseslandet, før de dokumenter, der skal ledsage anmodningen om overførelse af straffuldbyrdelsen, ankommer, eller før der er truffet afgørelse om anmodningen, efter anmodning fra domslandet anholde eller varetægtsfængsle mv. den dømte person for at sikre den pågældendes tilstedeværelse, indtil der er truffet afgørelse om anmodningen. Det skal i den forbindelse sikres, at en eventuel varetægtsfængsling ikke forværrer den dømte persons strafferetlige stilling.

Endelig kan overførelse af fuldbyrdelsen efter *stk. 3* ikke kan betinges af, at den dømte person samtykker heri.

Artikel 3 omhandler de tilfælde, hvor der er spørgsmål om at overføre straffuldbyrdelsen for personer, som skal udvises eller udsendes af domslandet efter endt strafudståelse.

Det fastsættes herom i *stk. 1*, at fuldbyrdelseslandet efter anmodning fra domslandet under iagttagelse af den i bestemmelsen foreskrevne fremgangsmåde kan indgå på overførelse af en dømt person uden den pågældendes samtykke, når den idømte straf mv. eller en administrativ afgørelse i tilknytning hertil medfører udvisning eller udsendelse eller anden foranstaltning med den virkning, at den dømte person ikke længere må forblive i domslandet, når den pågældende løslades fra fængslet.

Efter *stk. 2* må fuldbyrdelseslandet ikke give samtykke med henblik på overførelse i medfør af *stk. 1*